

natione et clausula constituti abdicatum a sefuerat & dominium & possesso, & translatum in Comitem Octauianum donatarium. Non etiā Comes Octauianus potuit in praeiudicium dicti Comitis Cesaris venditare bona predicta Contelmaio emptori, quia ipse Comes Octauianus habebat limitatum dominium pro tempore sua vita. Cum eo mortuo bona erant Filiorum ut demonstrauimus supra in prima conclusione. Et 63 ideo tamen venditio facta ab ipso Comite Octauiano post eius mortem resoluta fuit, iuxta. l. lex vestigali ff. de pingno, & alijs comprobata Decius in consil. 239. column. §. num. 6. prope finem, versicu. sed ad hoc responderetur, &c. qui in claris nostris terminis sic consideratur & responderet. Et ibidem num. 7. versic. Non obstat si dicatur, &c. excitat & resoluta aliam dubitatem de qua dicimus infra in quarta obiectione eiusque responsione.

Respondetur secundū constitutionem dicta. l. quoties. C. de rei vind. non habere locum, quando secundus emperor vel donatarius, similis est in mala fide, hoc est si scit rem illam fuisse prius alteri donatam vel venditam, licet ei tradita adhuc non fuerit. Nam tunc cefsat dicta l. quoties. Non enim hoc casu secundus iste em 64 pitor vel donatarius cui res tradita fuit, praesertim illi primo, sed primus reuocat ab ipso secundo. Ita sane de clarant glos. in d. l. quoties. vbi post alios lason. num. 26. & idem in l. vlt. num. 28. C. de sancro sancte eccles. & in §. item si quis in Fraudem num. 116. instit. de acto. Iohannes Lupus in rub. extra de donatione. inter virum, et vxo. §. 8. 1. num. 11. Marsilius in l. qui duobus, num. 10. ff. ad l. Corneliam de falsis. Hos refert & sequitur Didacus Couarr. in lib. 2. varia. resolut. cap. 19. num. 5. Et his accedunt alij congettū ab Anto. Gabriel in lib. 3. Conclusionum tit. de emptione, et venditione conclusione 2. num. 30. in quarta limitatione. Et præter hos idem scribit Antonius Gomez in tomo secundo variarum resolut. cap. 2. de emptione & venditione num. 20. uer. secundū principaliter limita. Porò quod Cantelmaius emperor horum bonorum sciuerit bona hæc fuisse prius donata, colligitur ex venditionis instrumento quod ipse emperor voluit ratificari a dicto Comite Cæsare. Et accedit quod cum emperor esset homo diligens & veritus, praesumendum est, quod perquisierit que titulo Comes Octauianus possideret hæc bona, ne aliqui sua negligenter adscriberetur, iuxta. l. qui cum alio ff. de regul. iuris, vbi Decius & reliqui, & scripti in Commentarijs de presumptionib. li. 3. presumpt. 8. Et propterea credendum est, quod voluerit videre instrumentum donationis facta a Comite Hieronymo, ipsi Comiti Octauiano eiusque filii & descendantibus, id quod colligitur etiam ex eo, quod ipse Cantelmaius emperor voluit dictum Comitem Hieronymum donatorem ratum habere ipsam uenditionem quod non ex alio prouenit, quam quod sciebat ipse emperor donationem predictam eiulque tenorem.

Respondetur tertīd, Constitutionem dicta t. quoties, non habere locum quando res fuit condita vel donata, vel alio titulo alienata, pacto adiecto, quod non possit res ipsa sic vendita vel donata alienari ab ipso venditore vel donatore. Et ad confirmandum, & corroborandum ipsum pactum adhibita fuit bonorum hypotheca. Hoc enim casu, & si res secundū vendatur vel donetur, siquaque eius traditio huic secundo acquisitorum, dominium in eum non transfertur, sed ipsa translatione impeditur, sic egregie responderunt Marcius in l. si creditor. §. ult. ff. de distract. pigno. atque ita in specie declarant dictam. l. quoties. Iason ibidem num. 28. & in consil. 5. col. 5. versicu. 6. pro ista lib. 3. Thomas Feraeus in cautela 48. colum. 2. Tiraquellus de retractu conventionali. §. 3. gl. vnica nu. 4. & hos refert et sequitur Didacus Couarr. in dicto lib. 2. varia. resolut. cap.

19. num. 7. accedunt alij commemorati ab Antonio Gabriel in dicta conclusione. 2. num. 29. Et in specie donationis idem egregie responderunt Ruinus in consil. 180. num. 19. lib. 1. Soc. tun. in consil. 118. nu. 19. li. 2. Parisius in consil. 69. num. 156. lib. 3. & idem affirmit Antonius Gomez in tomo secundo varia. resolut. 2. num. 20. vers. 4. principaliter limita. Quod vero in donatione facta a dicto Comite Hieronymo dicto Comiti Octauiano, eiusque filii & descendantibus ad scriptum fuerit pactum prohibitum alienationis horum bonorum fienda ab ipso Comite Hieronymo donatore manifeste ostendunt ipsius instrumenti donationis verba, quibus promisit ipse donator, non reuocare dictam donationem quavis alia occasione, & sine spe rehabeti seu repetendi.

Hæc sane verba sunt prohibitia, & impeditiva alienationis, & rehabet ac repeteret in necessarium antecedens ipsa bona donata. Præterea idem donator post dicta, & alia multa verba ita scribi voluit. Et promisit dictus dominus donator dicto Dom. Comiti Octauiano, & mihi notario, &c. praesentibus, stipulanti & recipienti ut supra, quod de dictis bonis, rebus, & iuribus ut supra donatis, nemini alij in toto vel in partem ut supra aliquid est datum, cessum, vel concessum, quomodolibet appareret quod dictis dominis donataris aut huic contractui in aliquo nocere vel obesse possit, quod sit datum cessum vel concessum, quomodolibet appareret promisit ipsum ius re acquirere pro eis; & ipsos dominos donatarios, & eorum filios & hæredes, & successores, & eorum res & bona indemnes, & indemnia, ac penitus sine aliquo damno cōseruare, &c. His sane verbis censeretur prohibita ipsi Comiti Hieronymo donatori in posterum alienatio horum bonorum donatorum, si enim promisit recuperare ea quæ forte ante donationem alienauit, ut comprehendenter in hac donatione, atque ita non noceret contraria, & donationi à fortiori dicitur promissio in posterum non alienare. Cum facilius tollerentur iam facta quæ fienda. l. patre furioso ff. de ijs qui sunt sui, vel alien. iuris, vbi lason nu. 9. & alijs subsequentibus multis similibus exornat. Præterea præmisit dictus donator conseruare bona hæc donata dictis donatariis, dicitur ergo prohibitus ea alienare, ut est manifestum. Quod verò pro obseruatione promissionum, & pactorum, bona ipsius donatoris & donatoriorum fuerit hypotheca supposita, ostendunt clarissima verba ipsius instrumenti donationis, quæ existimauit superuacuum referre. Nec dicatu hypothecam non esse specialem, sed generalem, quia immo dici debet specialis pro obseruatione ipsius donationis, quod scilicet eā non reuocabit, nec quid faciet in detrimentum ipsorum donatoriorum. Et præterea admisso etiam quod esset generalis t̄ hypotheca, attamen adhuc sufficit ne sit locus dictæ constitutioni l. quoties, sicuti manifeste affirmant lason, & Parisius, & clarus Ruinus, & Socin. Iunior præcitat in locis. Quod verò subiicitur in eisdem motiis pag. 3. à tergo in fine vers. Nos verò veramur, &c. casum nostrum verari in donatione redditaria, nulla, & resoluta vigore pacti annullatui, stante, quod donatarius non adiunctorum pro eorum parte adimplenda, &c. nihil Comiti Cæsari obest, sicuti demostriauimus supra in fine 4. & 5. conclusionis.

Quarto obiicitur in eisdem motiis pag. 4. à tergo vers. sed dato etiam, &c. quod & si concedimus Comiti Cæsari actori acquisitum fuisse ius irreuocabile absque traditione, attamen negari, non potest, quin tale ius t̄ sic in specie acquisitum, ante conditionis eventum, esset reuocabile per donatorem, licet irreuocabile per eius hæredes, & ipsi Comiti Cæsari non potuit competere aliqua actio, nisi personalis ad interessum. ea lege. C. de conduct. causa data, vbi glo. & docto. & tradit. reginus

reginus in tract. de fideicommissis art. 51. nume. 72. quæ sanè actio non fuit intentata, & quod (sic dicitur in motiis) prius est, non potuisse intentari contra singulariter successorem sicuti scribunt Hieronymus Gabriel in consil. 141. num. 7. lib. 1. Antonius Gomez in tomo secundo varia. resolut. cap. 2. nu. 20. circa principium tit. de emptione, & venditione nu. 2. & Hondondeus in consil. 25. nu. 45. lib. 2.

Respondetur primo, sicuti egregie & in specie respondit Decianus in consil. 239. nu. 7. in fine col. pen. in fine versic. quia ad hoc etiam responderetur, &c. qui paulo supra in versic. Nec obstat si dicatur, &c. sic arguebat, quod etiam hoc nostro in casu donationis ex persona dicti Comitis Octauiani ipso iure post eius mortem translatum fuit dominium in eius filios, sicutque in Comitem Cæsarem auctorem, ab illo tradi-
tione, arg. dicta l. quoties. C. de donatio. quæ sub modo, propter quod dominum agere nunc potuit, sicuti egit actione in rem. Ita secundum Decianum in terminis singulariter scriptum reliquit Speculator in tit. de Emphyteusi. §. nunc aliqua numero 91. versi. septagesimo queritur. Ecclesia concessit, &c. vbi notabiliter concludit, quod si ecclesia concessit rem in emph 69 teusim t̄ duobus, pacto adiecto, quod altero eorū præmorierte, superstes succederet in parte præmortui. Præmortuus est unus eorum, alio hærede relicto, qui possidet rē pro parte ipsius præmortui, superstes vult illam partem a dicto hærede petere, quæ secundum tenorem concessionis sibi debetur. Quæritur, quo iure illa petere possit? Arguit Speculator, quod iste superstes in tali parte nō habeat actionem in rem, quia illa pars tradita sibi non fuit. Verum concludit Speculator, quod immo superstes habet actionem in rem, arg. dicta l. quoties. C. de donatio. quæ sub modo. Quæ & si ponit casum specialem fauore donationis & liberalitatis, & videatur loqui de actione personali, attamen secundum Speculatorum extenditur etiam ad actionem realem. Et Speculatorum secuti sunt Io. Andreas ibidem in additionibus. Alexan. in consilio 24. numero 3. libro quinto, qui & si alijs rationibus suo illo in casu aliter respondit, non tamen Speculatoris doctrinam impugnat, sicuti etiam considerat Decianus in dicto consilio 239. numero octauo, qui inquit, hanc decisionem esse hoc in casu apartam, & ponere gladium ad radicem. Et ex eodem Speculator adiungit idem Decius eodem sub. num. 8. versi. vltius, &c. quod cū 70 t̄ donatione sic facta patri, pro se filii, & descendantibus suis res dicatur tradita duobus pro indumento, & ob id in parte accrescente, non est opus noua traditione, quia prima illa traditio sufficit. Et ideo cum donator (subiicit Decius) constituerit, & possidere nomine patris eiusque filii & descendantibus, hæc traditio facta a principio sufficit, ita quod mortuo patre primo donatario, alia traditio respectu filiorum non requiritur. Et idem quod Speculator & Decius affirmant Rota Roma. & Rodericus Suarez, quos retuli supra in secunda conclusione, prop̄ principium.

Nec repugnant auctoritates Hieronymi Gabrieles, Antonij Gomezij, & Hondondei allegatae in argumento, quia responderetur, illos loqui & præluppone re, quando primo donatario, & alio titulo acquisitori tradita non fuit res donata, sicutque translatum nō fuit in eum dominium, tunc iste agere non potest actione in rem contra secundum donatarium, vel alio titulo acquisitorem, cui res tradita fuit. Iuxta l. quoties. C. de rei vind. qui casus est a nostro longe diuersus, cū nos loquamur quādo donatio facta est patri, pro se, & eius filii, & ipsi patre tradita fuit res donata, traditio operatur translationem dominij, quā ad filios, qui mortuo patre non indigent alia traditione, & ob id agere possunt actione in rem contra quemcumque secundum Tomus Duo decimus.

mortis Mortua testatrix decessit & dictus Franciscus filius heres institutus, superstitibus dicto eius parte Hieronymo ac etia superflue lo. Baptista patre dicta testatrix, ac dictis Jordano, & Raphaele. Dubitatum fuit primo de validitate testamenti. Et praesupposito, illud non valuisse, ut testamentum an valeret ut donatio causa mortis ad commodum & utilitatem dicti lo. Baptista. Et quod non esset valida dicta donatio, dubitationem faciebat secundum Gabrialem in d. cons. 16. num. 13. vers. illud dubitationem, &c. quod dictus loa. Baptista pater dicta testatrix sicque aius maternus dicti Franciscus, non erat primus donatarius, sed dictus Franciscus, qui erat absens, & infans, ob id confidere non poterat. Ipse vero lo. Baptista erat substitutus, & propter videbatur dicendum nihil ipsi loa. Baptista ex ipsa substitutione facta in dicta donatione acquisitum, ex quo ipse Franciscus primus donatarius stipulazione vel pacto nihil ipsi loa. Baptista a suo materno secundo donatario præmisserat. Respondit tamen Gabriel in dicto consil. 16. numero decimoquinto, donationem illam validam fuisse, quod ad Franciscum filium propter consensum Hieronymi patris sui, qui pro filio potuit stipulari. Dicit quoque Gabriel, quod vallet etiam substitutione facta in personam dicti lo. Baptista patris dicta testatrixis donatricisque propter consensum suum, qui ipsam donationem acceptauerat, ac propter consensum Hieronymi patris dicti Francisci primi donatarii qui potuit ita pacientem dicto Ioan. Baptista, in damnum dicti Francisci filii sui, eo ipso tempore donationis. Cum ex hoc pacto (hac prima ratione & argumento virut Gabriel) non plus amitteret filius iste Franciscus, conditione existente post tempus, quam pure & statim acquireret, iuxta l. si autem. ff. de pactis, vbi Angelus, & Iason. Et in terminis noctis sic de notario (inquit Gabriel) respondit Socius Senior, in consilio 125. libro tertio. Secundo subiungit & ad tem melius Gabriel), quod quamvis iure veteri per l. vt hæredibus. ff. de legat. secundo, & similibus ante Constitutionem l. quoties. C. de donat. quae sub modo ad validitatem substitutionis in contractibus etiam donationem requireret stipulatio, aut pactum, vt eponcludit Decius in consil. 245. attamen propter aequitatem (inquit Gabriel) & ad fauorem exercitii liberalitatem inductum est, p. pdictam l. quoties, vt is qui donat possit substituere etiam absentem, sicuti concludunt omnes ibi, & in l. qui Rom. §. Flavius. ff. de verborum oblig. Quia quidem ratio, & confederatio Gabrieli conuenit, casui noctro, atque ita faciat Comiti Cæsariori, qui in ipsa donatione facta à Comite Hieronymino patru suo, dicto Comiti Octavianu fratri, & parti ipsius Comitis Cæsar fuit substitutus, sicque factus secundus donatarius in damnum ipsius Comitis Octavianii, qui nec in vita sua, nec moriens, porci disponere de dictis bonis, sed pati, quod in eis succederet ipse Comes Cæsar secundus donatarius comprehensus in ipsa donatione sub illis verbis, pro se filiis & descendenteribus, secundum quam vocationem iure prætendit ipse Comes Cæsar recuperare hæc bona sibi donata. Non autem prætendit ex illa prohibitione expresse facta ab ipso donatore, cum dixit, quod si quis donatariorum alienauerit, tunc & eo casu (ita dicitur & consideratur in motu) dicta bona donata ex nunc prout ex tunc deueniant, & donata intelligatur alteri condonatario, vel eius filiis. Non inquam ex hoc capite Comes Cæsar prætendit hæc bona sed ut dictum fuit, ex illo quo vocatus fuit ordine successio post eius patrem, iuxta dictam l. quoties. C. de donat. quæ sub modo.

His existimo abunde satisfactum doctissimi excitatis motu aduersus præfatum illustrissimum Domum Cowiteq. Cæarem, pro quo certè non dubita-

rem pronuntiare, si tantum munus mihi esset demandatum.

S V M M A R I V M.

- 1 Donationem certorum bonorum factam filio causa matrimonij valere, nu. 2.
- 3 Donationem factam filio morte confirmari.
- 4 Captioriam non dici dispositionem qua conservatur eius executo incertum de incertis, nu. 5.
- 5 Donatarium cui data est facultas substitutū sibi eligendi, satis dici elegiſſe inſtitutā hæredem.
- 6 Patri primo acquirenti permisum unū filiorum reliquere alijs exclusi, etiam emphyteufi, nu. 8.
- 7 Facultate eligendi unum ex familia data, posse etiam remotorem eligi.
- 8 Filiorum, filiarumque nomine in favoribilibus venire nepotes, & neptes.
- 9 Maioratum sui natura esse perpetuum.
- 10 Fideicommissum posse fieri in donatione inter viros.
- 11 Facultatem datam donatario eligendi sibi substitutum efficit, ut electus dicatur ex fideicommisso.
- 12 Fideicommissum posse fieri in donatione inter viros.
- 13 Fideicommissum posse fieri in donatione inter viros.
- 14 Fideicommissum posse reuocare fideicommissum alienatum a defuncto nec fendum. 18.
- 15 Hæredem non posse contradicere diuisione feudi, neque primogenitura, nu. 21.
- 16 Aditionem operari approbationem testamenti.
- 17 Trebellianica renuntiari per fratres diuidentes iuxta testamentum.
- 18 Legari posse rem filij hæredis instituti.
- 19 L. commodissime declarata. nu. 26.
- 20 Cafum non dici omissum cum adeſt eadem ratio.
- 21 Eligendi facultatem datam ad tempus non competere aliter.
- 22 Sororem preferri patru in successionebus.
- 23 Masculis vocatis & proper eos feminis exclusis incligi ceteris paribus feminas exclusas.
- 24 Proxirom testatori preferri, si est contentio de eius successione, cum proximiorē ultimi possessoris.
- 25 Fideicommissum conditionalis non transmitti.
- 26 Transmissioni locum esse cum filij sunt in conditione positi.
- 27 Fideicommissi conditionalis spem transmitti ne sequatur absurdum.
- 28 Filiam exclusam conferri a testatore ex quo posuit in conditione masculos.

F A C T I S P E C I E S .

Illusterrimus D. Don Nicolaus of the Pont Hispanus habens. Don lo. Baptista filium, & ex eo D. Don Petrus nepotem, contemplatione, & causa matrimonij controbendi inter ipsum Don Petrum, & Dominam Donnam Briandam Centegles, promisit donare, et re ipsa donavit dicto Don Petro ingenierum summam reddituum censualium. His adiectis pactis, conditionibus, & vinculis.

Primo, quod decedente dicto Don Petro, relicitis filiis legitimis, et naturalibus, eligat ipse Don Petrus, quem voluerit, unū ex dictis filiis masculis, qui masculus electus decedens pariter, relicitis filiis, eligat, et ipse unum, quem voluerit, ex masculis, atque ita perpetuo obseruetur, de uno in aliud.

Secundo conuentum fuit, quod si contingat, dictum Don Petru decedere sine filiis masculis, relicitis solummodo filiabus, eligat ipse Don Petrus alteram ex

eis pro suo arbitrio, que quidem filia sic electa, si decebat relicitis filiis masculis, eligat unum ex dictis masculis.

Tertiò actum, conuentuque fuit, quod contingat, dictum Don Petrum decedere, relicitis filiis masculis, vel ex feminis, nulla a se facta electione unus ex masculis, vel ex feminis, ipse Don Nicolaus donator ex nunc prout ex tunc eligit maiorem natu ex masculis, & nullis existentibus masculis, maiorem natam ex feminis.

Quarto, & ultimò, conuentum pactumque fuit, quod decedente dicto Don Petru sine filiis masculis, vel feminis, bona donata reuertantur ad ipsum Don Nicolaum donatorem, vel ex premo rito ad Don lo. Baptista eius filium, patremque dicti Don Petri, & eis decendentibus sine filiis masculis, vel feminis, succedant Donna Francisca, & Donna Mariana, filia dicti Don Ioan. Baptista, & sicque sorores dicti Don Petri.

Hac pacta, & conuentiones repetita fuerunt etiā in secunda donatione.

Presupponitur etiā in facto, quod mortuo dicto Don Nicolaio donatore, decessit primum dictus Don Petrus, superstitibus dicto Don lo. Baptista patre, & dictis Donna Francisca, & Donna Mariana, ac relicitis tribus a se procreatis filiis ex dicta eius uxore Donna Brianda, hoc est. Don Iosepho, Don Henrico, & Donna Angela. Qui quidem Don Petrus condidit testamentum, in quo, relicta aliqua pecunia summa filiabus proearum legitima, & Don Iosepho quædam prædia, in alijs omnibus bonis, tam suis, quam sibi a Don Nicolaio eius patre donatis contemplatione dicti matrimonij, ac alijs de causis, & modis ad se pertinentibus, hæredem instituit Don Henricum; eligendo eum successorem in redditibus censum, & alijs bonis sibi donatis, contemplatione dicti matrimonij contradicuum dicta Donna Brianda, his adiecius pacis, & conditionibus.

Primo, quod decedente dicto Don Henrico, relicitis filiis legitimis, & naturalibus, eligat unum ex masculis, qui filius electus, eligat pariter eodem modo unum ex suis, & sic de uno in aliud perpetuo.

Secundo, quod decedente dicto Don Henrico sine filiis vel decendentibus masculis, prædicta omnia bona, & hereditas perueniant ad Don Iosephum alterum ex ipsis Don Petri filiis, cum eisdem pacis, & vinculis, & conditionibus.

Tertio, quod decedente dicto Dō Iosepho sine filiis masculis, posset ipse Don Iosephus eligere unum ex suis filiabus, cum eisdem pacis, & conditionibus apportionatis masculis. Et si ipsa electa decedit, relicitis filiis masculis, eligat unum ex eis.

Quarto, quod decedente dicto Don Iosepho, nulla facta electione unius ex filiis suis masculis, vel feminis, ipse Don Petrus testator ex nunc prout ex tunc, & tunc prout ex nunc eligit filium masculum natu maiorem, si extabit, & si non extabit, filia natu maiorem, si extabit, singula singulis referendo.

Quinto, quod decedente dicto Don Iosepho sine filiis masculis, & feminis, prædicta bona, & hereditas veniant, & pertineant ad Donnam Angelam ipsius testatoris filiam, cum eisdem pacis, & vinculis, & conditionibus supra narratis. Et si dicto in casu di-

Tomus Duodecianus.

Et a Donna Angelā non uiueret, aut uiueret, & inde post quandocunque, decederet sine filiis legitimis, et naturalibus, dicta bona & hereditas perueniant, & pertineant ad Donnam Marchesam ipsius testatoris filiam &c.

Presupponitur etiā in facto, quod mortuo dicto Don Petru donatario, & testatore, decessit Don lo. Baptista eius pater, condito testamento, in quo hæredem instituit dictum Don Henricum, adiecio onere quod approbare disposita a se testatore, & ab eius parte Don Petru. Deinde vita functus est Don Iosephus, postmodum Don Nicolaus eius filius, nullis relicitis filiis, & tandem mortuus est dictus Don Henricus, dicti Don Petri donatario, & testatoris filius, relicta Donna Francisca filia, ex qua extant filii masculi, eleccione facta de filia, que succederet in bonis predictis donatis.

Ex dicta Donna Angelā defuncta extat Illustris D. Don Ioannes Vives.

Dubitari nunc contingit, primo, an ad successio- nem dictorum bonorum donatorum admitti debeat dicta Donna Francisca, seu eius filii masculi, vel dictus Don Ioannes Vives? Secundo ambiguitur, ad quæ pertineant alia bona a dicto Don Petru relicta, præter illa douata, an scilicet spectent ad dictam Donnam Franciscam, vel potius ad dictam Donnam Angelam, seu Don Ioannem eius filium?

¶ Nicolaus donator

¶ Iosephus

¶ Henricus

¶ Angela

¶ Marchesia

¶ Nicolaus

¶ Francisca

¶ Petrus

¶ Mariana

¶ Iosephus

¶ Henricus

¶ Marchesia

¶ Nicolaus

¶ Francisca

¶ Petrus

¶ Mariana

Initium à Domino.

C O N S I L I U M M C L I I I I .

Ratis admodum magnique ponderis est

hæc caula, de qua interrogatus sum, ut habere, & sincere, quod facere, & solo, & debo, respondeam. Hoc ut exequar, &

prætem omni studio, & diligentia, singulariter duas proprias dubitationes explicabo.

De prima dubitatione sentio, Illustris D. Dō Ioan-

nem ad horum bonorum donatorum successionem admittendum esse. Hæc veritas demonstrari facile potest, propositis atq; explicitis tribus conclusionib.

Prima itaque conclusio est. Illustris do. Don Nicolaum donatorem iure donare potuisse Illustris do. Don Petru eius ex filio nepoti reditus cœulares, caula, & contemplatione matrimonij ab ipso Don Petru contrahendi cum Illustrissima Do. Donna Brianda pro se, & filiis ex eo matrimonio procreandis, ut sucederent etiam feminæ, masculis deficientibus, iuxta fa-

cultatem eligendi in capitulis predictis matrimoniali bus scriptam. Hæc conclusio, quod ad eius validitatem vel ex eo manifeste probatur, quod hæc non est dona-

S 2 tio